

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

6.

Máté evangéliumának ez a szakasza a Hegyibeszéd részét képezi, mely nevét a Galileai-tenger mellett levő hegyoldalról kapta, ahol Jézus igehirdetése elhangzott.

Amikor meglátta a sokaságot felment a hegyre és miután leült, odamentek hozzá tanítványai. Ő pedig megszólalt, és így tanította őket:

Mint már említettük, első dolog amit itt észre kell vennünk, hogy a Hegyibeszéd nem az egész világhoz szól. Itt nem egy olyan szabályrendszerrel van szó, amit a világnak be kellene tartania - nem mintha képes lenne erre.

A Hegyibeszéd Jézus Krisztus tanítványaihoz szól. Csak azok képesek ezeket a dolgokat a gyakorlatba átültetni, akikről a Hegyibeszéd első része szól, és ők is csak a Szentlélek segítségével tehetik ezt.

A Hegyibeszéd elején Jézus egy leírást ad azokról, akikhez szavait intézi. Ez a szakasz az ún. boldog-mondások.

Jézus meghatározza, hogy kik azok, akik a gyakorlatban is alkalmazni tudják majd mindazt amiről tanítani fog. Jézus szerint *„boldogok a lelki szegények, boldogok akik sírnak, boldogok a szelídek, boldogok akik éheznek és szomjaznak az igazságra, boldogok az irgalmasok, boldogok a tiszta szívűek, boldogok, akik békét teremtenek”*.

Ők Isten gyermekei, Jézus Krisztus tanítványai, és a boldog-mondások beszélnek ezek jellemvonásairól.

A folytatásban Jézus elmondja nekik azt, hogy a világ hogyan fog viszonyulni hozzájuk: nem fogják őket megérteni, üldözni és gyalázni fogják őket, és mindenféle rosszat hazudnak majd róluk. Ők pedig a világ gyalázására örömmel és újjongással fognak reagálni arra.

Ezután pedig elmondja nekik, hogy milyen hatással kell lenniük a világra. *„Ti vagyok a föld sója”,* más szóval: a tartósítószer ebben a romlott világban. *Ti vagyok a világosság a sötétségben, „ti vagytok a világ világossága, a föld sója”*.

Azután Jézus olyasmivel folytatta, ami teljes mértékben ámulatba ejtette a tanítványokat. A törvényről és a hívő törvényhez fűződő viszonyáról kezdett beszélni.

Jézus kijelenti, hogy nem azért jött, hogy érvénytelené tegye, hanem, hogy betöltse a törvényt.

Ezután következett az, ami végképp elképesztette a tanítványokat: *„ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és a farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába”*.

Az írástudók és a farizeusok az egész életüket a törvény legapróbb részletekig való betartásával töltötték.

Jézus kijelentésére a legtöbbször reakciója kb. ilyen lehetett: Hát akkor kész, nekem ennyi! Semmiképpen sem tudom felülmúlni a farizeusok és az írástudók igazságát. Nekem akkor be is fellegettem”.

Jézus azonban elmagyarázta nekik, hogy mit is ért ezalatt.

Öt példában mutatta be, hogy hogyan magyarázzák az írástudók és a farizeusok a törvényt, és, hogy Isten valójában mit is mondott eredetileg.

Mind az öt esetben a legfőbb különbség az volt, hogy a farizeusok a törvény külső, látható betartásával voltak elfoglalva, míg Isten a törvény lelki vetületét hangsúlyozta.

Mivel Istennek célját a törvénnyel – hozzáállásom javítása – nem értették, a farizeusok tévesen alakították a törvényt. A törvény látszólagos betöltése öngazulttá és büszkévé tette őket, miközben mindenki mást lenéztek.

Jézus egy kis találó történettel illusztrálta a farizeusok hozzáállását. A farizeus bement a templomba imádkozni és hálát ad Istennek, hogy „nem vagyok olyan, mint a többi ember”. Nem uzsorás, nem Istenkáromló, tizedet ad mindenből, ezt csinálja, azt csinálja. Ebből a példából világosan láthatjuk, milyen önelégültséget és öngazultságot váltott ki a törvény állítólagos betartása.

Istennek viszont nem ez volt a célja a törvénnyel. Azért adta a törvényt, hogy az rámutasson az egyes ember és az egész emberiség bűnös voltára.

A farizeusok helytelenül reagáltak a törvényre. Ahelyett, hogy felismerték volna, hogy bűnösök és Istenhez kiáltották volna: „Ó uram, kegyelmezz, irgalmazz nekem, bűnösnek!”, azt gondolták, hogy ők eleget tettek a törvény követelményeinek. Valójában csak külsőleg engedelmessé váltak a törvénynek, a lelki oldalát teljes mértékben figyelmen kívül hagyták.

Jézus tehát párhuzamba állítja a kettőt: *„hallottátok, hogy megmondattam a régieknek: ne ölj, mert aki öl, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik atyafiára...”*. A harag az, ami gyilkossághoz vezet, és az ember megszegheti ezt a parancsolatot azáltal, hogy haragszik valakire.

Ha tehát a szívedben haragszol valakire és értéktelennek tartod őt, akkor a szívedben megszegted azt a törvényt, hogy *„Ne ölj!”*.

„Ne paráználkodj!” Jézus itt az mondta: Ide figyeljetelek, itt nem csak a testi aktusról van szó, hanem ha valaki kívánsággal tekint egy asszonyra, azzal már paráznaságot követett el vele a szívében.

A törvény tehát azért adatott, hogy kimutassa mindannyiunk bűnösségét Isten előtt. Pál apostol is beszél erről, hiszen volt egy idő az életében, amikor azt hitte, hogy a törvény tekintetében tökéletes.

Pál apostol a Filippi-belieknek írja, hogy a *„törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam”*, tehát minden követelménynek eleget tettem.

A Rómaiakhoz írt levelében mondja, hogy „*a bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által, és a kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: 'Ne kívánd!' De a bűn a parancsolattól ösztönzést kapott, és felszított bennem mindenféle kívánságot. Mert a törvény nélkül halott a bűn. Én pedig törvény nélkül éltem valamikor. Azonban jött a parancsolat, életre kelt a bűn, én pedig meghaltam ... a bűn megcsalt engem és megölt általa.*”

Pál apostol sokáig azt gondolta, hogy nem bűnös, de amikor végül megértette a törvény lelki vonatkozásait az ő testiességével szemben, rá kellett döbbernie, hogy elbukott.

Jézus is pontosan erre mutat rá: a törvény lelki-szellemi vonzata miatt az ember képtelen azt betartani. Jézus mégis azt mondta, hogy „*ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és a farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába*”. De hogyan múlhatná felül a ti igazságotok az írástudókét és farizeusokét?

Az ő igazságuk cselekedeteiből fakadó igazság volt, és hogy ha te is cselekedeteiből próbálsz megigazulni, akkor semmiképpen sem tudod őket felülmúlni, hiszen ők sokkal többet tettek mint te.

Isten azonban egy másfajta alapot adott a megigazulásra, és ez az alap pedig az ember Isten befejezett munkájába vetett hite. Ha valaki Jézus Krisztusban hisz, akkor e hite miatt Isten igaznak fogadja el.

Pál azt mondta, hogy örömmel vettem el azt az igazságot, amit a törvény teljesítése által próbáltam megszerezni. „*Azt, ami nekem nyereség volt (a törvény alatt), kárnak ítéltam a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján.*”

Tehát ez az Istennel való új kapcsolat alapja a hit által való megigazulás - Isten a Jézus Krisztusba vetett hitemet igazságnak fogadja el.

Így tudja az én igazságom felülmúlni az írástudókét és a farizeusokét, mert Isten Jézus Krisztus igazságát adta nekem. Csak így mehetek be a mennyek országába: Isten Jézus Krisztus által elvégzett és befejezett munkájába vetem a hitemet, és miatta állhatok meg Isten előtt, mint igaz ember.

Ezzel elérkeztünk tehát a 6. fejezethez. Jézus először is egy alapelvet mutat be. Mint az jellemző a jó tanítókra, először az alapelvet mondja el, majd különböző példákkal támasztja alá mondanivalóját.

Az alapelv pedig a következő:

Vigyázzatok: a kegyességeket (vagy igaz cselekedeteiteket) ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket,

Itt igaz cselekedeteink mögött rejlő indítékainkról beszél. Óvakodnunk kell attól, hogy indítékunk ne az legyen, hogy emberek lássanak minket és dicséretet kapjunk tőlük.

A Bibliában azt olvashatjuk, hogy mindannyian meg fogunk állni Krisztus ítélőszéke előtt és megítéli cselekedeteinket indítékaink alapján. Ha helytelen indíttatásból tettem igaz cselekedeteket, akkor azok értéktelenek és el fognak égni mint a fa, széna és a pozdorja. A cselekedeteink tűzpróbán fognak átesni. Sok, az Úrért végzett cselekedetünk is el fog égni. Viszont azokért a cselekedeteinkért, amelyeket igaz szívből és helyes indíttatásból tettünk, ami kiállja a tűzpróbát, jutalmat fogunk kapni az Úrtól.

Pál apostol is beszélt arról ami őt motiválta, amikor azt mondta, hogy „*a Krisztus szeretete szorongat engem*”.

A szeretet a legnagyobb motiváció a keresztény szolgálatra, és tulajdonképpen az egyetlen igaz indíték.

Sok csodálatos dolgot tehetek, de ha nem szeretetben teszem őket, akkor értéktelenek.

Vegyünk erre egy példát. Lehet, hogy az a szándékom, hogy mindenemet eladom, és a teljes bevételt szétosztom a szegények között. Felhívom tehát a helyi újságot, hogy küldjetelek már ide egy riportert, hogy felvegyen miközben éppen eladom a házamat és az egész bevételt a szegényeknek osztom szét. Miután eladom a házat, kirakok egy nagy táblát, „Chuck segélyszolgálata” felirattal, majd behívom a szegényeket meg a fényképészeket. Elkezdem osztogatni a dolgokat és élelmiszerrel látom el a szegényeket meg az éhezőket. Ott állok mosolygva miközben megérkezik az 1-es és a 2-es adó is, hogy felvétel készítsenek rólam. Már ott vagyok a tévében a nagy mosolyommal, elégedett vagyok önmagammal: „Hát nem csodálatos amit tettem!” Mindenki arról beszél, hogy ez az ember eladta a házat és mindent szétosztott a szegényeknek. Az indítékom pedig az volt, hogy a nyilvánosság elé kerülhessem a mosolygó arcom és mindenki azt mondhatta rólam, hogy milyen nagyszerű ember vagyok.

Ezzel meg is kapom a jutalmamat. Jobban tenném, ha nagyon is odafigyelnék arra, amikor dicsérnek és jókat mondanak rólam, mert ez az összes jutalmam - ez minden amit kapok.

Amikor odaállok majd Isten elé és neki is bemutatom azt a csodálatos mosolyomat, amit a tévékameráknak is villogtattam: „Na Uram, kitűzheted a kitüntetését, kész vagyok rá, hogy elfogadjam azt!” Az Úr viszont azt mondja: „Miről beszélsz Chuck? Nem látok én itt semmit.” Mire én: „Talán nem nézted a 2-es csatornát, Uram? Hát nem hallotad, Uram, hogy mindenki az én csodálatos jótéteményemről beszélt.” „Ja, igen, igen, már emlékszem. Hát, az volt a jutalmad.”

Tehát Jézus itt az indítékokról beszél. Ne azért tegyél valamit, hogy önmagadra vond mások figyelmét, vagy hogy megszerezd mások dicséretét, a tömeg tapsát. Ha azért cselekszel jól, hogy önmagadra irányítsd a figyelmet, akkor az a figyelem, amit másoktól kapsz, lesz az egyedüli jutalmad amit ezekért a jó cselekedetekért kapsz.

Vigyázzatok: a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket,

Egy egyensúlyt vehetünk észre mindebben, hiszen Jézus az előbb még arról beszélt, hogy ti vagytok a világ világossága és a lámpást nem lehet elrejteni. Tetteiteket látni fogják az emberek, mert a világosságot nem lehet elrejteni.

„Úgy ragyogjon azonban a ti világosságotok az emberek előtt, hogy amikor látják jó cselekedeteiteket, a mennyi Atyátokat dicsőítsék.” Ezt pedig nem könnyű megtenni. Törekedni

kell azonban arra, hogy úgy végezzük a jó cselekedeteinket, hogy amikor az emberek látják azokat, akkor ne minket dicsérjenek, hanem a mi mennyei Atyánkat. Az Atya dicsősége legyen az indíttatásunk minden jó cselekedetünk mögött.

Istennek az a indíték tetszik, amikor azért teszünk valamit mert Őt szeretjük és Őt akarjuk szolgálni. Ha azonban a motivációm az, hogy dicséretet, elismerést és tiszteletet kapjak emberektől, akkor ennél többre nem is számíthatok. Ez az elismerés és dicséret minden jutalmam.

Egyesek szerint a jutalom nem motiválhat bennünket. Szerintük a jó cselekedetek mögötti motiváció maga a jóság, nem pedig a jutalom kell, hogy legyen. Ez persze nagyon nagylelkűnek hangzik, és gyakran azért mondanak ilyent az emberek, hogy nagylelkűnek látszanak. Ezzel már meg is kapták a jutalmukat, mert mások azt gondolják róluk, hogy milyen nagylelkűek.

Mert az emberek azt mondják az ilyen emberre: „Hát nem csodálatos, látod, hogy mekkora szíve van? Milyen nagylelkű, pusztán azért akar jó lenni, hogy egyszerűen jót tehessen másoknak? Nem érdekli semmiféle jutalom, hát milyen csodálatos ez?”

Beteges és nem is biblikus ez a fajta álláspont, mert Jézus itt nagyon sokszor említi a jutalmat. Foglalkoznunk kell azzal a jutalommal amit mennyei Atyánktól kapunk.

Megvan helye a jutalomnak a keresztény ember életében. Fontos azonban megértenünk, hogy az üdvösség nem a jó cselekedeteink jutalma. Az üdvösség Isten kegyelmi ajándéka Jézus Krisztus által. Megszerzése kizárólag a belé vetett hitem függvénye és semmi köze nincs a cselekedeteimhez. Pusztán arról van szó, hogy hiszek Jézus Krisztusban és Isten ezért megadja nekem az örök élet dicsőséges ajándékát.

Isten az örök életet nem jutalomként, hanem ajándékként szánja. Nem érdemlem meg az örök életet, nem tudok megoldozni érte: *„Isten ajándéka ez, nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék”*.

Isten gyermekeként felelősséggel tartozom cselekedeteimért Neki. Isten különböző lehetőségeket ad, hogy Őt szolgáljam. Isten előtt fogok állni egy napon, aki megjutalmaz majd aszerint, hogy mennyire voltam hűséges azokban a dolgokban, amelyekkel megbízott, amíg itt, a földön éltem. Ezért tehát helyes dolog az, hogy ha a vágyom a jutalomra amit Istentől fogok majd kapni és megteszek minden tőlem telhetőt ezért.

Jézus azt mondja, hogy ha az emberek előtt gyakoroljátok a kegyességeket, hogy lássanak titeket, akkor megkaptátok a jutalmatokat. Ez a jutalom pedig az elismerés és a dicséret.

Ezt követően Jézus három példával illusztrálja ezt az alapelvet. A példák ahhoz a három alapvető igaz cselekedethez kapcsolódnak, amit az emberek általában tesznek. Az adakozásról, az imádságról és a test megtagadásáról lesz szó. Mindhárom gyakorlatnak van helyes és van helytelen módja.

Az adakozásnak van helyes és helytelen módja. Ha helytelen módon adakozol, akkor már megkaptad a jutalmad, ha azonban helyes módon adakozol, akkor Isten fog megjutalmazni érte.

Az egész tehát azon múlik, hogy kitől szeretnél jutalmat kapni: Istentől vagy az emberektől?

Sok olyan ember van, akit megelégt az emberektől való jutalom, és az ilyen jutalmat keresi. Évről évre tűzijátékot rendeznek a július 4.-ei ünnepségeken, melyek egyre egzotikusabbakká válnak. Mindannyian csodálni fogjuk a gyönyörű fényeket és halljuk majd a ropogást és ámuldozni fogunk: „ÓÓÓ, nézd milyen gyönyörű.” Nagy villanások és durranások lesznek, mindenki ámul és bámul majd, de az egész hamar véget ér. Csak egy pillanatig tart az egész és aztán vége van. Ugyanilyen a világ dicsősége is - olyan mint a tűzijáték.

Az idősebbekkel már rengetegszer tapasztalhattuk, hogy valaki megjelenik a színen és ő a sztár. Ott a csillogás-villogás és egyszer csak elmúlik az egész. Eltűnik az illető. Azután jön a következő csillogó-villogó sztár, majd aztán ő is eltűnik. A világ dicsősége annyira sekélyes, és annyira hamar elmúlik.

Ha az ember felnéz az égre ott valódi gyönyörű tűzijátékot és dicsőséget láthat. Azok a csillagok fantasztikus dicsőséggel ragyognak, ha közelről megnézhetnénk őket akkor tényleg láthatnánk, hogy milyen hatalmas az a dicsőség. Jóval azután, hogy az emberi tűzijáték dicsősége véget ér és hamuként száll vissza a földre, a csillagok dicsősége továbbra is ott ragyog.

Dániel prófeta azt mondta, hogy *„a bölcsek azok sokat igazságra fognak vezetni és örökké fényleni fognak mint a csillagok”*.

A kérdés csupán az, hogy te melyik égbolton szeretnél ragyogni?

Végezheted a jó cselekedeteidet az emberek előtt úgy hogy mindenki lássa őket: „Ó milyen csodálatos, milyen nagyszerű ember! Hallottad hogy mit tett?” Hamarosan azonban hamuvá válsz és mindenki elfeledkezik rólad és a következő ragyogó sztárt keresik.

Vagy tehetsz jót úgy hogy azután örökké ragyogj Isten dicsőségében az Ő országában.

Amikor tehát adományt adsz, ne kürtöltess magad előtt ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon hogy dicsérjék őket az emberek. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat.

Nem tudom hogy itt Jézus valyon túloz vagy sem. Még nem találkoztam olyan emberrel aki egy egész zenekart fogadott volna fel amikor templomba megy és adományt készül adni. Éppen be akarod dobni az adományodat a perselybe amikor rázendítenek a zenészek és nagy kűrtharsogás közepette hullik a pénz a dobozba.

Láttam már olyan szolgálatokat ahol az igehirdető azt állította, hogy isteni kijelentés alapján az este folyamán 15 ember fejenként 1000 dollárt fog adni a szolgálata céljaira.

“Dicsőség az Úrnak, halleluja. Az a 15 ember pedig, akihez Isten szól, alljon fel.”

Addig nyaggatják és nyúzzak az embereket, amíg végül valaki fel nem áll. Az igehirdető akkor mindenki figyelmét arra a bizonyos személyre irányítja, aki kezében lobogtatja a pénzt. Mindenki nagyon örül. A tanító pedig rohanva siet elvenni a pénzt, mert persze személyesen akarja átvenni az adományokat. Nem más ez, mint egy kapzsi lélek.

Isten szemszögéből nézve azonban az az ember semmiféle jutalmat nem fog kapni azért az 1000 dollárért amit adott. Már megkapta a jutalmát, hiszen bizonyos értelemben kürtöltetett maga előtt és nyilvános show-műsort rendezett az adakozásából. Mindenki láthatta, hogy mennyire bőkezű, és jobban teszi ha az összes dicsérettel és tapssal takarékosan bánik, hiszen adományáért mindössze ennyit kap.

Szomorú és elkésérítő, hogy sokan biztatnak másokat az ilyen típusú adakozásra. Az ilyen emberek megfosztják a többiekét attól a jutalomtól, amit Isten adott volna nekik az adományukért.

Az a bizonyos tanító a felelős mindezért, hiszen neki tudnia kellene, hogy mi az igazság. A bárányok gyakran buták és nincsenek tisztában a helyzettel. Azoknak az embereknek viszont, akik így jutnak adományokhoz, ezt tudniuk kellene és ezért ők tartoznak felelőséggel.

Az Úr az mondta, hogy adakozásunkat ne verjük nagy dobra.

Te pedig amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, hogy mit tesz a jobb,

vagyis csak adj és ne csinálj nagy ügyet belőle.

hogy adakozásod titokban történjék, a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked.

Egyszerűségben adakozzunk.

Pál apostól azt írja a Korintusiakhoz írott levelében, hogy soha nem szabad kedvetlenül vagy kényszerűségből adakoznunk.

Isten nem akarja, hogy az emberek kényszerből adjanak neki, mert a templomi bizottság tagjai kopognak ajtón. Már megint adományt gyűjtenek, és most mit mondjunk nekik vagy mit csináljunk? Sokszor az ember kényszerítve érzi magát, hogyha mások figyelik és úgy kell eldöntenie, hogy mennyi pénzt fog adni a gyülekezetnek. Nem tudja, mit válaszoljon, és akkor kiböki: „Jó, hát megpróbálunk idén ezer dollárt adni.” Mindezt csak azért teszi, mert mások figyelik és nyomást gyakorolnak rá.

„Tudod, több új programot is szeretnénk elindítani a gyülekezetben”, mondja az egyik bizottsági tag. „Nos, akkor talán tudok egy kicsit többet adni.” Az egész olyan kellemetlen.

Hamarosan elérkezik az első részlet befizetésének ideje. „Nem szívesen adom a pénzt, de ha már megígértem...” Egyre kínosabbá válik a helyzet hónapról-hónapra, egyre többet panaszkodik és mérgelődik a szívében.

Isten nem méltányolja azt, ha zúgolódva és morgolódva adsz Neki. Sokkal jobban jársz, hogy ha egyáltalán nem adakozol, mintha panaszkodva teszed ezt.

Hadd gondolják rólad mások, hogy szűkmarkú és nem nagylelkű vagy. Gondoljanak, amit akarnak, de ne adj Istennek kényszerűségből.

Pál apostol írja: *„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül, vagy kényszerűségből, mert 'a jókedvű adakozót szereti az Isten'”. Amit jókedvűen, örömmel tudsz*

adni Istennek, azt add oda Neki. Amit pedig nem tudsz jókedvűen adni, azt tartsd meg magadnak, mert Istennek nincs szüksége rá.

Az Istennek való adakozásnak tehát mindig személyes ügynek, az Úrra és családjukra vonatkozóan, kell lennie.

Azért adakozunk, mert szeretjük az Urat. Az iránta érzett szeretetünk ösztönöz erre, nem pedig az emberek dicsérete.

Az adakozás tehát személyes dolog, csak Istenre és az adott emberre tartozik. Az adakozás egyszerűségben történjék, jókedvű szívvel. Az Úr iránt való szereteted motiváljon, ne pedig az, hogy az emberek lássanak.

Amikor imádkoztok,

Az imádságnak is lehet helyes és helytelen módja.

ne legyetek olyanok mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcákon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat.

A zsidó ember életében az imádság nagyon fontos dolog volt. Naponta kétszer el kellett mondaniuk a „smát” (Halld meg, Izráel!), ami az ószövetségi Szentírás három részét tartalmazza. Mózes ötödik könyvének hatodik részében kezdődik: „Az ÚR a mi Istenünk, egyedül az Úr! Szeresd azért az Urat, a te Istedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből”.

Naponta kétszer, reggel ébredés után és este lefekvés előtt, mondták el ezt az imádságot, a „smát”.

A következő ima az ún. „Tizennyolc”, mert tizennyolc különböző imádságból állt. Később egy 19.-et is hozzáadtak, de a neve mégis „tizennyolc” maradt. Még gyermekkorukban fejből megtanulták ezt a tizennyolc különböző imát, és életük hátralevő részében naponta háromszor el is mondták őket - reggel kilenckor, délben és délután háromkor.

Miután naponta háromszor, reggel, délben és este ugyanazokat az imákat kellett elmondaniuk megszokottá, egyfajta szokássá váltak. Sokuk számára teljesen értelmetlenné váltak ezek az imádságok és elmondásukkal csak kötelességüknek tettek eleget.

Ha ismerjük ezt a kultúrális hátteret, akkor jobban megérthetjük Jézus szavainak érvényességét. Tényleg lehettek olyan emberek, akik szándékosan úgy szervezték az életüket, hogy reggel kilenckor egy nagyon jól látható, nyilvános helyen legyenek éppen - mondjuk az utcákon. Itt a kilenc óra, felveszi az imaszókat, feltekeri a bőrszíjakat a karjára, és elmondja a tizennyolc imádságot. Mindenki ámuldozik: „Hát nem csodálatos?! Megáll a rohanás közepette és az utca közepén imádkozik”.

Elképzelhető, hogy amíg az illető mondja a tizennyolc imádságot, arra gondol: „Nahát, most mindenki engem néz! Hát nem csodálatos, hogy látják, mennyire lelki vagyok? Milyen jó, hogy látják, hogy én ennyire buzgó vagyok és így imádkozom. Ó, köszönöm Uram”.

Az újra és újra ismételt szavak könnyen értelmetlenné válhatnak. Egy idő után már gondolkodás nélkül is el tudjuk ismételni őket. Csak megnyomjuk az agyunkban azt a bizonyos gombot, és már mondjuk is anélkül, hogy gondolkodnánk: „Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem, de a tiéd nyitva Atyám, álmomban is vigyáz reám”. Megnyomjuk a gombot, és elhadarjuk az imádságot, mint egy elemre működő baba: „Aki ételt, italt adott, annak neve lengyen áldott. Ámen”.

Úgy is el tudod hadarni ezeket a szavakat, hogy közben valami teljesen máson jár az eszed. A szavak üres ismételtetésévé válik az imádság.

Először is, amikor imádkozom, a nagy publicitás kedvéért ne valami feltűnő helyet válasszak.

Hallottam egyszer egy lelkészről, akiről az a hír járta, hogy nagyon lelki, imádkozó ember. Nagyon szerettem volna vele találkozni. Egyszer egy nyári táborban tanítottam az illető lelkésszel együtt. Ott aztán kiderült számomra, hogyan tett szert a hírnevére. Mindennap, hajnali 6 órakor, a tábori kápolnában imádkozott. Az egész tábor hallhatta a hattól hétig tartó imádságot. Szabály szerint „kiáltott” az Úrhoz.

Gyakran elgondolkoztam azon, hogy vajon Isten akarata-e, hogy jó imádkozó hírében álljunk?

Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.

Nem lennék meglepve, hogyha kiderülne, hogy az említett embernek a jutalma az imádságáért mindössze az lenne, hogy ilyen hírnévre tett szert és hogy az emberek tudták róla, hogy mennyit imádkozik. Keményen meg is dolgozik hírneve megtartásáért, és azért, hogy ez a tény senkinek a figyelmét ne kerülje el.

Vigyáznunk kell arra, hogy milyen indítékok rejlenek az imáink mögött. Mint minden mást is, Isten életünk ezen területét is az indítékaink alapján vizsgálja meg.

„Kíváncsi vagyok, és nem kapjátok meg ... Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni” – mondja Jakab. Más szóval: előfordulhat, hogy helytelen indíttatásból imádkozom valamiért.

A motiváció nagyon fontos dolog, ezért int bennünket a Biblia: *„Vizsgálja meg azért az ember önmagát. Mert ha mi magunk ítéljük meg önmagunkat, akkor az Úr nem ítél meg minket”*. Nem árt megvizsgálunk a saját indítékainkat.

Előfordulhat, hogy valódi indítékaim őszinteségéről nekem sincs valós képem, tehát becsaphatom akár önmagamat is. *„Uram, te megvizsgáltál engem és te ismerd engem”* - mondta Dávid, amikor ráébredt arra, hogy indítékaival kapcsolatban mennyire csalóka a szíve. *„Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat... Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni”* - nem vagyok képes önmagamat teljesen meg- és kiismerni. *„Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat. Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!”*- fejezi be Dávid a zsoltárt.

Önmagam kiismerésére nem vagyok képes, Istent azonban nem tudom becsapni. Ő ugyanis ismeri a szívemet, és tudja, hogy mik az indítékaim, milyen szándékkal teszek dolgokat. Azt is

tudja, hogy nem akarom pazarolni az időmet. Tudja, ha valamit teszek, akkor azt helyes indíttatásból szeretném tenni és meg szeretném érte kapni a jutalmamat az Úrtól.

Amikor tehát imádkozunk, vigyáznunk kell, hogy ne úgy imádkozzunk, hogy magunkra irányítsuk a figyelmet. Ne azért imádkozzunk, hogy embereknek imponáljunk, hogy lássanak minket vagy hogy elnyerjük tetszésüket. Isten kedvében akarjunk járni és az ő tetszését akarjuk elnyerni, amikor imádkozunk.

A következő fontos dolog,

Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg.

Nem az ima hosszúsága, sem az azzal töltött töltött idő mennyisége teszi eredményessé az imádságot. A Bibliában feljegyzett imádságok mindegyike nagyon rövid.

Gyakran azt gondoljuk, hogy az imádságunk nem elég hatásos, hacsak nem órákon át térdelünk az Úr előtt - de ez nem így van.

Semmi értelme sincs annak, ha értelmetlen közhelyeket ismételve Istennek csak azért, hogy kitöltsem az időt. Amikor az Úr elé mérsz imádságban, mond el neki, hogy mire van szükséged, hogy mi nyomja a szívedet, öntsd ki a szívedet neki - de mindezt tedd tömören, mert

Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.

Az imádság nem arról szól, hogy mindent elmondjak Istennek. Nem arról van szó, hogy tudatom velem, hogy mi minden nem sikerült a mai napon az életemben, hiszen mindezt már tudja. Arra sincs szükség, hogy a különböző szükségleteim hosszú listáját vigyem elé, hiszen tudja, hogy mire van szükségem, mielőtt még kérnék tőle bármit.

Tehát ne ismételgessétek magatokat csak azért, hogy teljen az idő, mert a pogányok gondolják azt, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg.

Jézus ezután elénk tár egy mintaimádságot. Nagyon szomorú, hogy ma éppen ennek az imának állandó ismételgetése szolgál szöszaporításra. Gyakran bíztatják az embereket erre az értelmetlen ismételgetésre azzal, hogy mondj el ennyi „Üdvöz légy Máriát” és annyi „Miatyánkot”.

Így aztán értelmetlen ismételgetéssé válik a dolog és pont ez az, amitől Jézus óva inette minket. Valójában semmi értéke sincs annak, hogyha kívülről megtanulom a Miatyánkot és aztán állandóan ismételgetem. Ha viszont mondatról-mondatra imádkozom és elgondolkozom, hogy mit is jelent ez az ima – nos, annak már van értéke.

Először is, észre kell vennünk, hogy az imádság mindig kapcsolaton alapul. Már az elején megfigyelhetjük, hogy milyen kapcsolaton fog alapulni ez az ima:

Mi Atyánk,

Ha Isten nem atyád (apád), akkor nincs jogod beszélgetni vele.

Amikor a farizeusok a gyógyulásával kapcsolatban faggadták a nemrég még vak embert, azt mondta Jézusról: *„(Jézus) sarat tett a szemeimre, aztán megmosakodtam és most látok.”* A kihallgatás során újra megkérdezték tőle: *„Mit tett veled?”* A kézenfekvő válasz természetesen: *„Megmondtam már.”* *„Dicsőítsd az Istent,”* – mondták a farizeusok, *„... de erről azt sem tudjuk, hogy honnan való.”* *„Ebben az a csodálatos,”* – hangzott a válasz, *„hogy ti nem tudjátok honnan való, mégis megnyitotta a szemeimet.”* Más szavakkal, olyan dolgokat visz véghez, amelyek a Messiás jellemzik.

A válasz a farizeusok haragját váltotta ki, hiszen a meggyógyított ember így folytatta: *„Tudjuk, hogy az Isten nem hallgat meg bűnösöket”* vagyis kell, hogy valami alapja legyen annak, hogy Isten megválaszolta Jézus imádságát.

Vegyük észre, hogy itt nem feltétlenül bibliai igazságról van szó, hanem a vak embernek a farizeusokkal történt szóváltásáról beszél az Ige. Az igazság az, hogy Isten meghallgatja a bűnösök imádságát, legalábbis egy bizonyos imádságot: *„Irgalmazz nekem, bűnösnek”*. Hála Istennek, hogy ezt az imát meghallgatja.

Ugyanakkor Dávid azt írta: *„Ha álnok szándék van a szívemben, akkor nem hallgatja meg az Úr az imádságomat.”* Ez már isteni igazság.

„Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, és nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istentektől.” Az Istentől származó igazság tehát, hogy a bűn elválasztja az embert Istentől.

Az imádságnak azonban fontos része a kapcsolat, és itt olyan kapcsolatról van szó, mint a gyermeknek az apjához fűződő kapcsolata. Isten gyermeke vagyok a Jézus Krisztusba vetett hit által, ezért odamehetek hozzá és azt mondhatom neki azt, hogy atyám (apám).

Mi atyánk aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved,

A „megszentelt” szó „tiszteltnek, tiszteletben tartottnak” is fordítható. Tudjuk, hogy a zsidók nagy tiszteletben tartották Isten nevét. Ebben odáig jutottak, míg végül méltatlannak nem találták magukat az isteni név kiejtésére. A későbbiek folyamán ez az isteni név gondolatára is vonatkozott, még csak nem is gondolhattak Isten nevére.

Amikor az írástudók a Szentírás másolása közben eljutottak Isten nevéhez, akkor csak a mássalhangzókat írták le a magánhangzókat nélkül: jhvh. Ezt persze lehetetlen kimondani, hiszen magánhangzókat nélkül nem tudjuk pontosan megállapítani a kiejtést, ami mind a mai napig nyitott kérdés.

Mielőtt az írástudók leírták ezeket a mássalhangzókat, minden egyes alkalommal megfürödtek, új ruhát öltöttek, új tollat vettek elő és tiszta tintába mártották. Képzeljük el, milyen lehetett ez, amikor egy olyan ikerészhez értek, ahol ötször-hatszor fordul elő az Úr neve.

Egyfajta szokássá vált, hogy akárhányszor Isten nevéhez értek, mindig rituálisan megmosakodtak, új ruhát öltöttek, és úgy írták le azokat a mássalhangzókat: jhvh. Ezért a mai napig nem tudjuk biztosan, hogy Isten nevét Jehovának vagy Jahvének ejtették. A legtöbb tudós úgy gondolja, hogy a helyes kiejtés valószínűleg Jahve volt.

A Zsoltárokból a zsoltáros kijelenti, hogy „szent és félelmes a te neved”. Tulajdonképpen az Úr imádságában is erről van szó. „Szenteltessék meg vagy legyen tiszteletben tartva a te neved”.

Fogalmam sincs, hogy jutóhatott eszébe bárkinek is, hogy egy ember nevéhez hozzáragassza a „tisztelendő” szót. Semmiképpen sem tartom önmagam Chuck Smith tisztelendőnek vagy tiszteletesnek. Nem gondolom, hogy bármi tiszteletre méltó lenne a nevemben.

Mennyire szomorú dolog az, amikor ilyen címkéket ragasztanak az emberek nevéhez, tehát Kovács tisztelendő úr, Kovács főtisztelendő úr, vagy Kovács legfőbb tisztelendő úr. Az Úr neve tiszteletreméltó, tisztelendő és megszentelt. Az viszont biztos, hogy egyetlen ember neve sem az.

Olyan emberek is vannak, akik pusztán tudatlanságból használják az ilyen címeket. Gyakran kapok leveleket olyan címmel, hogy Smith tisztelendő úr, vagy hogy Kedves Smith tiszteletes. Már a címzésből is nyilvánvaló, hogy ezeknek az embereknek fogalmuk sincs arról, ki vagyok. Magamat egyáltalán nem tartom tiszteletre méltónak, én Istent tisztelem és az Ő nevét tartom tiszteletben, de saját nevemben semmi tiszteletre méltó nincs.

Nem nagy ügy az egész, de mégis arra utal ez egy hagyomány, hogy embereket magasztalunk fel. Azt hiszem, hogy egyetlen egy halandó sem dicsekedhet Őelőtte.

Magasztaljuk fel inkább az Urat és tartsuk az nevét tiszteletre méltónak és megszenteltnek, ne magasztaljunk fel embereket, mert „*aki magát felmagasztalja, azt az Úr meg fogja alázni*”.

Az első dolog volt a kapcsolat, a második pedig a felismerés. „*Aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved*”. Istenhez beszélek, aki a világmindenséget teremtette, ahhoz aki azt mondta Jeremiásnak, „*Én vagyok az Úr, van-e számomra lehetetlen?*”.

Fontos, hogy imádkozás közben ezt szem előtt tartsuk, ugyanis a saját korlátainkat is gyakran kivetítjük Istenre. Ez a bizonyos dolog túl nehéz számomra, én nem bírom már elviselni és gyakran hajlamos vagyok arra, hogy ezt a kudarcérzést rávetítsem Istenre is. Ha valami túl nehéz a számomra, akkor biztos az ő számára is túl nehéz. Ezért olyan fontos, hogy amikor imádkozunk, felismerjük, hogy kihez is beszélünk.

A Zsidókhöz írt levélben azt olvassuk, hogy „*aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van*”.

El kell hinnünk, hogy ő az örökkévaló Isten aki, ahogy Jézus mondta, lát minket, és mindent tud. El kell hinnünk, hogy ő „*mindent megtehet sokkal bőségesebben mint ahogy mi kérjük, vagy gondoljuk*”.

„*A szenteltessék meg a te neved*” tulajdonképpen egy kérés. Azt kérjük, hogy Isten nevét megszenteljék és tiszteljék az emberek.

Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.

Még két kérést láthatunk itt, de figyeljük meg, hogy mind a három Istenhez kapcsolódik, nem pedig hozzám. Az imádság fő hajtóerje kell, hogy legyen a vágy, hogy Isten akarata legyen meg.

Nem helyénvaló, ha úgy gondolunk az imádságra, mint valami eszközre, amin keresztül a saját kívánságaim teljesülnek. Isten nem olyan eszköznek szánta az imádságot, amin keresztül megadatnak a vágyaim.

Isten az imádságot olyan eszköznek szánta, amin keresztül én vele együtt munkálkodhatok azon, hogy az Ő akarata legyen meg ezen a lázadó bolygón, a földön.

Az igazi imádság Istennel, tervével és szándékával kezdődik, nem pedig a saját céljaimmal, hogy kieszközöljem Isten tervének ill. szándékának megváltoztatását. Meg vagyok győződve arról, hogy minden egyes dolgot amelyekért imádkoztam és aztán megkaptam, Isten már imáim előtt előre eltervezte számomra.

„Akkor miért imádkozzak egyáltalán?” – teheted fel a kérdést.

Azért mert Isten szabadnak teremtett engem, és megadta nekem a választás lehetőségét, tiszteletben tartja döntéseimet, és nem fog ellene szegülni az én szabad akaratomnak. Csak azt végzi el az életemben, amire én hajlandó vagyok és amit megengedek neki, hogy megtegyen.

Az imádság tehát azt jelenti, hogy kinyitom az ajtót Isten előtt, hogy megtegye azokat a dolgokat, amelyeket már rég eltervezett számomra, de az akaratom ellenére nem fogja megtenni őket.

Jézus azt mondta a tanítványainak János evangéliuma 15. részében, hogy *„nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek”*. Az angol fordításban azt olvassuk, hogy „megadhassa” nektek.

Isten meg akar adni neked bizonyos dolgokat, de nem fog ellene szegülni a szabad akaratomnak, egyébként a szabad akarat értelmét veszítené. Az imádság megnyitja az ajtót Isten előtt, hogy megtegye azokat a dolgokat, amelyeket Ő már rég eltervezett számomra.

Az imádság tehát Istennel és céljaival kezdődik. Nem arról szól, hogy az „én akaratom” legyen meg. Sok népszerű televíziós prédikátor tanítja azt a téveszmét, hogy az imádság az én akaratom teljesítéséről szól. A teológiai mélység hiánya a legszomorúbb ezekben a tanításokban. Sok ember annyira sekélyes, hogy akárhányszor megcsapja őket egy-egy új tanítás szele, azonnal a rabjává válnak és rohannak utána. Mostanság az a tanítás járja, hogy imádság által magadhoz ragadod a jogart és Istentől imáid teljesítését követeld. „Csak tarts ki,” – tanítják, „szorítsd sarokba Istent és akkor majd nem marad más választása, mint hogy megadja, amit kérsz.”

Isten nem egy palackból kiszabadult szellem, akinek kötelessége teljesíteni a kívánságaidat - Ő a világegyetem szuverén, mindenható ura, aki kezében tartja az egész világmindenséget.

El kell mondanom azt is, hogy nagyon hálás vagyok Istennek minden egyes meg nem választott imádságomért. Nagyon nagy bajban lennék most, ha Isten minden imádságomat megválaszolta volna. Sok olyan dologért imádkoztam, amit nem is értettem teljesen, hiszen a dolgoknak csak egy részét láttam. Ugyanakkor én azt hittem, hogy az egész helyzetet átlátom, mindent tudok róla, és aszerint imádkoztam. Amikor kiderült, hogy tudásom az adott dologról hiányos volt, és átláttam az egész helyzetet, akkor nagyon hálás voltam Istennek, hogy nem választotta meg az imádságomat, mert nagy bajban lettem volna, ha megválaszolja.

Hadd legyen Isten szuverén és mindenható, és tiszteljük Istent Istenként. Értsük meg, hogy az imádság lényege nem az, hogy az én kívánságaim teljesüljenek, hanem hogy az Ő akarata legyen meg. *„Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben úgy a földön is.”*

Ugyanakkor vannak szükségleteim és helyénvaló dolog Istentől kérnem, hogy töltsse be ezeket. Itt találhatjuk azokat a kéréseket, amelyek a saját szükségleteinkkel foglalkoznak,

mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,

Itt olyan szükségletekről van szó, amelyek az élet fenntartásához szükségesek.

és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

A megbocsátás nagyon fontos dolog.

Vegyük észre, hogy az első kérés a jelenre foglalkozik, a jelen szükségleteivel: *„mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”*.

A második dolog a múltra utal. A megbocsátás az azokra a rossz dolgokra vonatkozik, amelyeket eddig a pillanatig követtem el.

és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól - folytatja.

Ez a jövőre utal: *„Uram, vedd át az életem irányítását és vezess a jövőbe”*.

Ezek a kérések tehát a múltra, a jelenre, és a jövőre vonatkoznak: a szükségleteinkről, a megbocsátásról és Isten vezetéséről és a szabadításról szólnak.

Személyes kérésekről van szó, melyek az én életemmel kapcsolatosak és ezekkel kapcsolatban is Istenhez kell fordulnom: a szükségleteimről való gondoskodásért, a megbocsátásért, a vezetésért és a szabadításért.

Az ima ennél a pontnál visszakanyarodik Istenhez,

mert tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Az imádságnak három formája létezik.

Az első a dicsőítés, amikor rácsodálkozunk Isten nagyságára és dicsőségére. Amikor ezekről gondolkozunk, még a szánk is tátva marad. A dicsőítés nagyon fontos része az imádságnak. Ilyenkor az Urat önmagaért dicsérem - nem kérek tőle semmit, egyszerűen csak dicsőítem őt, mert tudatában vagyok a dicsőségének, a nagyságának és az erejének. Ezt érzi az ember, amikor felnéz a csillagos égboltra. Ó, Isten annyira hatalmas, olyan fenséges. Felismerjük Isten nagyságát, és ráébredünk arra, hogy mennyire hatalmas. Ugyanezt érezheted akkor is, amikor ránézel egy gyönyörű virágra. Dicséred Istent, hogy mennyire csodálatos és mennyire gyönyörű mindaz amit teremtett. Amikor egy gyermek megszületik, elnémulsz a csodálattól és arra gondolsz, hogy Isten mennyire bölcsen alkotta meg az életet. Ez tehát a dicsőítés.

Az imádság második formája a kérés. Ami szűken értelmezve azt jelenti, hogy saját szükségleteim betöltését kérem Istentől.

Az imádság harmadik formája a közbenjárás, amikor a körülöttem levő elvesztett világ szükségleteiért imádkozom, és kérem Istent, hogy azokat töltsse be.

Az imádságnak mind a három formáját megtalálhatjuk a Jézustól kapott mintaimádságban. „*Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is*” - ez tehát közbenjárás Isten országáért.

„*Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma*” - ez a kérés, amikor a saját szükségleteimért imádkozom. „*Mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké*” - ez az amikor rácsodálkozom Istenre, az Ő hatalmára és dicsőítem Őt. Vegyük észre, hogy ez az imádság dicsőítéssel kezdődik és dicsőítéssel fejeződik be.

Mi, általában előbb szoktuk a saját szükségleteinket betöltését kérni Istentől és csak utána járunk közbe másokért. Itt azonban, ebben a mintaimádságban, előbb láthatjuk a közbenjárást, mint a kérést.

Nem hiszem, hogy a sorrend fontos, de az imádság mindhárom formájának jelen kell lennie imáink során. Tehát egyrészt dicsérnünk kell Istent, másrészt közben kell járnunk másokért, és harmadszor pedig a saját szükségleteinkért is kell imádkoznunk.

Érdekes, hogy a kérések közepette azt találjuk, hogy a megbocsátásért való imádságunk összefüggésben van azzal, hogy mi megbocsátunk másoknak: „*Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*”.

Rögtön felmerül a kérdés, hogy akkor itt cselekedetekről van-e szó? Vajon Isten csak akkor bocsát meg nekem, ha én is megbocsátok másoknak? Ha ez így van, akkor úgy tűnik, mintha cselekedetekért kapnánk a megbocsátást.

Egy csúnya kis teológiai problémába botlottunk ezzel. Mit mond erről Jézus?

Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyei Atyátok. Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Azt várod tőlem, hogy változtassak ezen? Vállajak felelősséget Jézus szavainak megváltoztatásáért?

Lehet, hogy azt mondd: „Nem értem”, viszont fel kell ismerned azt, hogy Jézus nem arra hívott el, hogy megértsd Őt, hanem hogy higgy benne.

Így tehát hiszem, nagyon fontos megértenünk a megbocsátás fontosságát. Meg kell bocsátanunk másoknak. Mi, mint ahogy Péter sem, nem egy matematikai problémával találkozunk itt: „*Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki. Még hétszer is?*” Biztos vagyok benne, hogy Péter azt gondolta magában, hogy ő nagyon nagylelkű és kegyelemmel teljes, hiszen hajlandó volt akár hétszer is megbocsátani. Jézus válasza Péternek sokkoló volt: „*Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.*” Azaz 490-szer. Ajaj, Uram.

A megbocsátás tehát nem matematikai kérdés. Jézus feltételezte, hogy Péter úgy is abbahagyja a számolást, mielőtt négyszázkilencvenhez érne.

Fel kell ismernünk, hogy a megbocsátás Isten gyermekének a lelkiületéhez kell, hogy tartozzon. Mivel Isten annyi mindent megbocsátott nekem, magától érthetődő, hogy nekem is meg kell bocsátanom másoknak.

Jézus egyszer egy nagyon érdekes példázatot mondott erről a dologról.

Volt egyszer egy ember, aki háromszázötven millió forinttal tartozott az urának. A gazda magához hívatta egyszer ezt a szolgát: „Eljött az ideje, hogy visszafizesd a tartozásodat!” A szolga pedig leborult előtte és azt mondta: „Egyszerűen nincs most ennyi pénzem, kérek légy egy kis türelemmel hozzám.” Az ura pedig azt mondta: „Tudod mit? Felejtsd el az egészet” - és elengedte neki a tartozását.

Így tehát a gazda elengedte neki a háromszázötvenmillió forintos tartozását és ezután ez a szolga elment egy másik szolgálóhoz, aki ötezer forinttal tartozott neki. Megragadta és fojtogatni kezdte: „Fizesd meg amivel tartozol!” „A feleségem beteg, az orvosoknak kellett fizetnem, egyszerűen nincs most rá pénzem. Kérek, légy türelemmel hozzám és megfizetek neked mindent” – hangzott a válasz. Ez az ember pedig azt mondta neki: „Ó, én már eddig is türelmes voltam veled! Volt elég idő!” Kihívta a rendőröket és az adósok börtönébe vettette ezt az embert.

A gazda meghallotta, hogy mit tett a szolgálója, és behívatta őt magához. „Mennyivel is tartoztál te nekem?” – kérdezte. „Hááát, háromszázötvenmillió forinttal.” „Nem elengedtem-e neked a tartozásodat?” „De igen.” „Akkor hogy lehet, hogy azt hallom, hogy egy szolgatársadat ötezer forintos tartozás miatt az adósok börtönébe vetteted.”

Ezután a gazda hívatta rendőrt: „Vesd ezt az embert az adósok börtönébe, amíg a legeslegutolsó fillért is vissza nem fizeti nekem!”

Jézus itt újra hangsúlyozta a tényt, hogy ha Isten annyi mindent megbocsátott nekünk-neked, akkor ki vagy te, hogy ne bocsájts meg a testvérednek.

Mivel Isten megbocsátott nekünk, mi is megbocsátunk másoknak. Ha megbocsátunk másoknak, akkor Isten nekünk is meg fog bocsátani, ha pedig nem bocsátunk meg az embereknek, akkor Jézus szerint, az Úr sem fog nekünk megbocsátani.

Nem áll szándékomban megváltoztatni Jézus Krisztus kijelentését, egyszerűen csak engedelmeskedni akarok neki és szeretnék megbocsátani másoknak az Úr segítségével. Szükségem van rá, hiszen saját természetemmel ellenkezik, mert én le akarok számolni és bosszút akarok állni. A énem azt akarja, hogy a másik ember megkapja amit megérdemel - egyszerűen nem akar megbocsátani.

Valaki egy kulccsal végigkarcolta a kocsim oldalát és én nem akarok megbocsátani ennek az embernek, akárki is volt az. Valaki ellopott két öltönyt a kocsimból. Ráadásul koszosak is voltak, hiszen éppen a tisztítóba vittem volna őket. Azt sem tudom, hogy mihez kezdene bárki két olyan öltönnyel, amelyeket rám méreteztek. A lényeg az, hogy valaki ellopta ezeket az öltönyöket mielőtt elvittem volna őket a tisztítóba. Nem tudom ki tehette. A természetem nem akar neki megbocsátani és szeretném megtalálni azt az embert is, aki végigkarcolta a kocsimat.

Hála Istennek, hogy belém oltotta azt a hozzáállást, hogy „végül is mindegy, úgymint minden megég majd a végén”.

Az ismert személyeknek egy bizonyos árat kell ezért fizetniük. Minél többen ismernek, annál többen fognak utálni, legalábbis százalékosan így jön ki ez a dolog. Tehát minél több ember ismer téged, annál több ellenséged lesz.

Úgy gondolom, hogy valaki megláthatta a rendszámtáblámon a Golgota szót és rájött, hogy ez az én kocsim, és egy kis elégtételt akart venni.

Én személy szerint nagyon sajnálom az illetőt, akinek ilyen harag és keserűség van a szívében, hogy ilyen gonosz dolgot cselekedjen, de mindenestre meg kell bocsátanom neki. Nem engedhetem meg magamnak, hogy ez a dolog megemésszen belülről és hogy a harag forrongjon bennem. Tudod, hogy mi történik, hogyha ezt megengedem?

Ha felhergelem magam és forrongok belülről, hogy így meg úgy, ez az ember ezt meg azt tette, akkor bizonyos mirigyek a testemben olyan vegyi anyagokat termelnek, amelyek tulajdonképpen megemésztenek belülről.

Jézus tudta, mennyire fontos számunkra, hogy megbocsássunk és ne hordozzunk keserűséget, haragot vagy ellenségeskedést magunkban. Tisztában volt vele, hogy milyen vegyi anyagok termelődnek a szervezetünkben és tudta, hogy ezek a mirigyek milyen önpusztító anyagokat termelnek amikor keserűséget, haragot vagy bosszút forralunk magunkban.

Ezért tehát a saját érdekedben áll megbocsátás, és neked jót tesz, ha nem hordozol keserűséget magadban valaki olyannal szemben, aki évekkal ezelőtt valami rosszat tett ellened.

Nagyon szomorú látni, hogy sokan szó szerint megbetegedtek abból kifolyólag, hogy nem tudtak megbocsátani és keserűséget, haragot hordoztak magukban. Bocsássunk meg egymásnak!

A harmadik igaz cselekedet, amiről Jézus itt beszél, a böjtölés.

Megint csak azt látjuk, hogy létezik helyes és helytelen módja a böjtölésnek. Jézus azt mondja, hogy

Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony, mondom néktek, megkapták jutalmukat.

Amikor pedig te böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád aki rejtve van, és Atyád, aki látja ami titokban történik, megfizet neked nyilvánosan.

Itt megint arról van szó, hogy ne önmagadra irányítsd a figyelmet. Ne azért böjtölj, hogy mások lássanak és megdicsérjenek érte vagy lelkienek tartsanak.

Amikor évekkal ezelőtt elkezdtem a szolgálatomat, gyakran böjtöltem. Nyilvánvalóan meglátszik rajtam, hogy mostanában már nem szoktam olyan sokat böjtölni. A szolgálatom kezdeti szakaszában gyakran előfordult, hogy éppen böjtöltem, amikor lekipásztorként meglátogattam valakit. Mondjuk, éppen egy kedves nénit látogattam meg, aki megkínált házi készítésű süteménnyel. Akkor éppen már napok óta böjtöltem, és persze felmerült a kérdés, hogy hát

most mit csináljak? Mondjam azt neki, hogy hát „köszönöm szépen, de hát éppen böjtölök”? Nem, egyszerűen csak megtörtem a böjtöt és megettem a süteményt.

Arra gondoltam, ha én azt mondom neki, hogy nem ehetek ebből a sütiből, mert böjtölök, akkor ezzel úgyis megkaptam a jutalmamat. Én azonban nem az emberi jutalmat kerestem, hanem Istentől szerettem volna jutalmat kapni. Így aztán, ha megkínáltak valami ennivalóval, akkor megpróbáltam azt nem elfogadni, de ha valaki házikészítésű süteménnyel kínált, akkor azt nem lehetett nem elfogadni. Hiszen ők is meg szereténk kapni a jutalmukat, ugye? És hát annyira finom az a süti.

Ezután Jézus más vizekre evez a Hegyibeszédben és a kincseinkről kezd el beszélni.

Először is elmondja, hogy mit ne csináljunk:

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják.

Néhány évvel ezelőtt divatba jött, hogy az emberek aranyat és ezüstöt vásároltak. Mivel sokan vásároltak nemesfémeket, megnőtt a kereslet irántuk, és így mesterségesen emelkedett az áruk. Tulajdonképpen az inflációval szemben próbálták megvédeni magukat az emberek, amikor aranyat és ezüstöt vásároltak. A szakemberek csak bíztatták az embereket, hogy vásároljanak aranyat meg ezüstöt, és így védjék meg magukat az inflációtól.

Az úgymond nagyvonalú emberek szívesen megszabadítottak másokat értéktelennek tartott dollárjaiktól, aranyért és ezüstért cserébe. Nekem mindig is gyanús volt ez az egész: ha egyszer a dollárom annyira értéktelen vagy hamarosan el fog értéktelenedni, akkor ezek az emberek miért fogadják azt szívesen az értékes aranyért és ezüstért cserébe.

Én azonban nem vettem tőlük se aranyat se ezüstöt, mert Jakab levelében azt olvashatjuk, hogy *„ti gazdagok sírjátok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt ... aranyotok és ezüstötök megrozsdásodott, és rozsdája ellentek tanúskodik, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is.*

Bárcsak többen olvasták volna ezt el azok közül, akik azután több milliárd dollárt vesztek el amikor összeomlott az ezüstpiac. Ha Jakab levelét olvasták volna a gazdasági elemzők helyett, akkor sok nyomorúságtól megkímélhették volna magukat.

Az ezüst és az arany ára újra lement a normális szintre, és mennyire sajnálom azokat, akik a mesterségesen felpumált áron vették meg, pedig most már a felét sem éri annak, mint amennyiért ők vették.

Az Úr azt mondja, hogy ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, mert az arany meg az ezüst értéke is egyre lejjebb fog menni. Hiszen *„a moly és a rozsdá megemésztheti, és a tolvajok kiáshatják és ellophatják”.*

hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem ássák ki és nem lopják el.

Jézus elmondja azt is, hogy miért jobb, ha a mennyben gyűjtünk kincseket, és nem pedig a földön:

Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.

Ha tehát a földön gyűjtöttél kincseket magadnak, akkor a szíved is ott lesz a földi, anyagi kincseknél. Ha pedig a mennyben gyűjtöttél kincseket magadnak, akkor a szíved is ott lesz a mennyei, a lelki dolgokban.

Az egyik átmeneti és időleges, a másik viszont örökkévaló. Ezért tehát ha a földön gyűjtesz kincseket, az átmeneti és időszakos dolog, ha pedig a mennyben, az örökkévaló.

Jézus mondott egyszer egy példázatot, ami sokak számára nagyon nehezen érthető, és majd részletesebben is tanulmányozzuk, amikor a Lukács evangéliumához érünk.

Egy olyan emberről szól a példázat, akit el akartak bocsátani a munkahelyéről. Könyvelői állást töltött be.

Egyszer ura minden adósát magához hívatta és megkérdezte az elsőtől: „Mennyivel tartozol az én uramnak?” Az meg így felelt: „Száz korsó olajjal.” „Száz korsóval? Akkor hadd változtassam ezt meg,” és gyorsan leírt ötvenet. Megkérdezte a másodikat is: „Mennyivel tartozol az uramnak?” „Tíz adag liszttel,” – hangzott a válasz. Akkor fogta és ötre változtatta a tízet. Minden adós fele adósságát eltörölte, mert tudta, hogy két héten belül elbocsátják az állásából. Amikor aztán elbocsátják az állásából, akkor lesz hova mennie. El tud majd menni ezekhez az adósokhoz és azt fogja nekik mondani: „Emlékszel, hogy adósságod felét eltöröltem?” Akkor azok az emberek kötelességüknek érzik, hogy segítsenek rajta.

Jézus azzal zárja a példázatot, hogy az ura pedig megdícsérte azt a szolgát, nem a becstelenségéért, hanem a bölcsességéért. Azt mondta: *„E világ fiai a maguk nemében okosabbak mint a világosság fiai”.*

Ez az ember a jelenlegi helyzetét használta fel arra, hogy a jövőjét megalapozza.

Jézus tulajdonképpen ugyanezt mondja nekünk is: használjuk ki a jelent arra, hogy megalapozzuk a jövőt. Használjuk ki a jelen lehetőségeit, mert miután meghalunk, már semmit sem tudunk hozzáadni a lelki számlánkhöz. Csak a jelenben tudunk mennyei kincseket gyűjteni magunknak. Miután meghalunk, nem mondhatjuk azt, hogy „Uram, én rád akartam hagyni mindent”.

Mindenem amim van az Úré, csak megengedi, hogy most használjam. Én az egészet elhasználom és az Úrnak semmi sem marad. Nem, az Úr azt mondja, hogy használj ki a jelent és most gyűjts magadnak kincseket a mennyben. Miért? *„Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.”*

A test lámpása a szem. Ezért ha a szemed tiszta, az egész tested világos lesz. Ha pedig a szemed gonosz, az egész tested sötét lesz. Ha tehát a benned levő világosság sötétség, milyen nagy akkor a sötétség.

Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.

Ez az egész szkasz tehát a kincsek gyűjtéséről szól.

Ha a mammon az urad, ha az irányítja a szívedet és az anyagi dolgok uralják az életedet, akkor nem lehetsz Isten szolgája. Nem szolgálhatsz Istennek és a mammonnak. Nem szolgálhatsz egyszerre két úrnak. Az egyiket el fogod hanyagolni és gyűlölni, a másikhoz pedig ragaszkodni fogsz. Nem szolgálhatsz Istennek és a mammonnak. Voltak akik megpróbálták, de ez lehetetlenség.

Ezután az Úr az aggodásról szól nekünk.

Ne aggódjatok -ne gondoljatok aggodalmas gondolatokat – életeitekért hogy mit egyetek és mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál?

Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyi Atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk?

Jézus itt a madarak példáját használja: nem vetnek, nem is aratnak és csűrbe sem takarnak. Itt az Úr nem azt hirdeti, hogy ne ültessünk, ne arassunk, ne dolgozzunk. Nem arról van szó, hogy teljesen passzívak legyünk a szükségleteinket illetően.

Azt sehol nem látjuk a természetben, hogy ott ül a kismadár a pózna tetején tátott a csőrrel, és várja, hogy berepüljön a kukac a szájába. A kismadár is aktívan keresi a kukacot a földön, és amikor megtalálja, akkor megeszi. Nem vár tehát passzívan és az Úr nekünk sem a tétlenséget tanítja. Nem azt mondja, hogy nyugodtan dőljünk hátra, és várjuk, hogy a sültgalamb berepüljön a szánkba ill. arra, hogy az Úr gondoskodik rólunk - ez egyáltalán nem biblikus.

Pál apostol azt írta, hogy „*aki nem akar dolgozni, az ne is egyék*”.

Isten adott nekünk erőt és képességeket, vagy ahogy az unokám is mondani szokta: „Isten adott nekem ésszt, és azt akarja, hogy használjam”. Nekünk is használnunk kell azokat a képességeket és adottságokat, amelyeket az Úrtól kaptunk.

Ne aggódjatok, ne izguljatok: „Jaj most mi lesz? Mit csináljunk? Hogy fogjuk ezt kifizetni?” Ne aggodalmaskodjatok, mert „*a ti Atyátok tudja, hogy szükségetek van minderre*”.

Ha a ti Atyátok gondoskodik a madarokról és eltartja őket, akkor mennyivel inkább fogja ezt veletek megtenni.

Ne vagytok-e sokkal értékesebbek náluk?

Ti fontosabbak vagytok számára a madaraknál. Ha az Atyátok figyel arra, hogy a madarakat ellássa táplálékkal, akkor biztosak lehettek benne, hogy titeket is el fog látni - ezért tehát ne aggódjatok.

Aggodásával pedig ki tudná közületek megnövelni termetét akárcsak egy arasznyival is.

Egy arasz kb. 45 cm. „Jaj, én úgy aggodom alacsony termetem miatt és úgy szeretnék magasabb lenni.” Az effajta aggodással melyikőtök tudja 45 cm-el megnövelni a termetét? Ez képtelenség.

Az Úr azt mondja, hogy az aggodásnak semmi értelme, semmi értéke nincsen. Akkor pedig miért aggodunk?

Mit aggódtok a ruházatért is? (Ó, itt a feleségem.) Figyeljétek meg, a mezei liliomokat, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak,

Akkoriban persze az asszonyoknak fonniuk kellett ahhoz, hogy legyen ruhájuk.

de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is.

Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti az Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűek?

Jézus itt tehát összeveti az aggodalmat a hittel. Ha valóban van hited, akkor nem fogsz aggódni. Ha aggódsz, az annak a jele, hogy nincs elég hited. A hit és az aggodás kölcsönösen kizárja egymást. *„Ti kicsinyhitűek, hiszen Isten így öltözteti a mező fűvét, amely ma van és holnap a kemencébe vetik. Akkor nem sokkal inkább fog rólatok gondoskodni?,*

Mellesleg, az előbb viccelődtem a feleségemmel kapcsolatban, de el kell hogy mondjam, hogy Kay már jó ideje eljutott az Úrban oda, hogy nem aggódik ezek a dolgok miatt. Nagyon hálás vagyok érte Istennek, és azért a lelki példáért is, amit ő jelent a számomra és a gyülekezetbeni hölgyek számára is. Egyáltalán nem aggodalmaskodik a ruházatkodással vagy bármi egyébvel kapcsolatban, mert nagyon egyszerű életet élünk.

Azért is nagyon hálás vagyok Istennek, hogy olyan társat adott nekem, aki ugyanúgy látja ezeket a dolgokat, mint én, aki ugyanúgy gondolkodik mint én - Jézus Krisztusban egyszerű életet kell, hogy éljünk. Néha viccelődök vele és példaképp használom őt azért, hogy nevethessünk egy jót, de ez valószínűleg nem helyénvaló. Uram, bocsáss meg nekem ezért.

Különben még azt találja mondani nekem, hogy: „Azt mondtad a gyülekezetben, hogy én ilyen vagyok? Hát jó, akkor majd ilyen is leszek”.

Ne aggódjatok tehát és ne mondjátok: Mit együnk? - vagy Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra?

Mindezt a pogányok kérdezzetik, a ti menyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre.

Nem szabad megengednünk, hogy elsődlegesen ezek a dolgok foglalkoztassanak bennünket - nem lehetnek a legfelsőbb rendűek az életünkben.

Akkor mit is kell keresnünk, mivel kell foglalkoznunk?

A pogányok keresik ezeket a dolgokat - világ divatját. Figyeljük csak meg hogy mennyi étterem van, és mekkora hangsúlyt fektetnek a mai magazinok az ételre és a ruhákra. Bámulatos, hogy a pogány világot mennyire érdeklik mindezek a dolgok.

Ti azonban keressétek először Isten országát és az ő igazságát.

A sorrend itt nagyon fontos. Az elsődleges dolgokat helyezzük előtérbe, és Isten majd gondoskodik a többitől.

Ha először az Isten országát és az ő igazságát keresed, akkor ezek is mind megadatnak neked. Isten tehát gondoskodik majd ezekről a dolgokról, és így nem kell aggódnod felőlük. Mindössze annyit kell tenned, hogy Istent keresed elsősorban az életedben - az ő országát és az ő igazságát - és utána majd Ő gondoskodikni fog minden másról.

Ha megvizsgáljuk az életünket és megfigyeljük, hogy mennyi időt és energiát töltünk azzal, hogy megvásároljuk a ruháinkat, az ételünket, és hogy megszerezzük azt a pénzt, ami mindehhez kell, akkor azt fogjuk látni, hogy rengeteg időnk és energiánk elmegy arra, hogy lépést tartsunk a világgal - divatosak maradjunk, megfelelő nagyságú gallért viseljük. Emiatt gyakran kidobunk olyan ruhákat, amelyeket még sokáig tudnánk hordani, csak éppen már kimentek a divatból.

Így a fogyasztói társadalom áldozataivá váltunk. Ellustultunk az étel elkészítését illetően is, és hajlandók vagyunk egy vagon pénzt kifizetni egy kiló kenyérért. Ha hajlandók lennénk egy kis energiát befektetni, akkor az alapanyagokat nagyon olcsón be tudnánk szerezni. Feldolgozhatnánk őket és sokkal olcsóbban lenne egy sokkal egészségesebb kenyérünk. Az a baj, hogy ehhez egy kicsivel több energiát kell befektetnünk.

Mindenesetre itt az Úr azt mondja, hogy ne aggódjunk ezekért a dolgokért, és ne engedjük, hogy az életünk legfőbb kérdéseivé váljanak. Isten országa és az ő igazsága legyen a legfőbb dolog az életünkben, és a többitől majd Ő gondoskodik és nekünk pedig nem kell aggódnunk felőlük. Az Úr tudja, hogy mindezekre szükségünk van.

Emlékezzünk vissza, hogy Jézus azt mondta, hogy „*amikor imádkoztok, akkor ne legyetek bőbeszédűek, hiszen az Úr tudja, hogy mire van szükségetek mielőtt még bármit is kérnétek tőle*”. Ő tehát tudja, hogy mindezekre a dolgokra szükségetek van.

Ne aggódjatok tehát a holnapért,

Milyen érdekes, hogy legtöbbször valóban a holnapért aggódunk. A holnapért való idegeskedéseink mindig felülmulják a mával kapcsolatos aggodalmainkat. A mában élek, és ma már ettem, van mit fölvennem, tehát nem a aggódom a máért - de mi lesz velem holnap? Mit csinálok majd, amikor jövő héten be kell fizetnem azt a számlát? Általában a jövőre irányul az aggodalmunk. Az Úr azonban azt mondta, hogy ne aggódjatok a holnapért.

mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.

Jakab arra bízott minket a levelében, hogy „*legyetek az igének cselekvői ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat*”.

A Hegyibeszéd végén Jézus tulajdonképpen ugyanerről beszél: azokat az embereket, akik hallják az ő beszédeit, és meg is teszik azokat, azokhoz hasonlítja, aki okos módon kősziklára építették a házukat. Ezzel állítja szembe a bolond embert, aki hallja Jézus beszédeit, de nem cselekszi azokat - ő olyan, mint aki homokra építette a házat.

Úgy segítsen bennünket az Úr, hogy ne csak hallgatói legyünk ennek a csodálatos tanításnak, amit Jézus a Hegyibeszédben tárt elénk. Ne csak hallgatók legyünk, akik azt mondják: „Hát nem csodálatos ez? Mennyire igaz amit mond! Valóban nem kellene aggódnom! Igen, tényleg a mennyben kellene kincset gyűjtenem!” Tulajdonképpen egyetértünk Jézussal, de a cselekedeteink nem követik szavainkat.

Ha ezt tesszük, akkor bolondok vagyunk, olyanok, akik a homokra építenek, és ha jön a vihar, akkor összedől mindaz amit építettünk.

Fontos tehát, hogy az Ige cselekvője legyek, ne pedig csak hallgatója.

Úgy segítsen mindannyiunkat az Úr, hogy az elkövetkező héten ne csak csodáljuk a Hegyibeszédet, hanem valóban meg is éljük azt. Ezek az alapelvek hadd váljanak valósággá az életünkben és maradjunk meg Jézus Krisztusnak ebben a tanításában, hogy valóban mennyei Atyánk gyermekei legyünk, és gyermekeiként élvezhessük mindazt a jót, örömet, és mindazokat az áldásokat, amelyeket az Atya ad a gyermekeinek.